

PÚTNIK

Božieho milosrdenstva

farnosti Božského Srdca Ježišovho
Partizánske-mesto

XV. ročník
číslo 5/2017

Boh, ktorý sa stal baránkom, nám hovorí,
že svet bude zachránený krížom,
a nie tými, ktorí pribíjajú na kríž.

Benedikt XVI.

Šírimo za
dobrovoľný príspevok

Pútnik Božieho milosrdenstva

Z obsahu...

Úvodník

Evanjelium v
súčasnóm svete
strana 3

Zaujalo nás

Posolstvo pápeža
Františka na Nedeľu
Dobrého pastiera
2017
strana 4-5

Týka sa nás

Požehnanie
obnovenej krížovej
cesty v Partizánskom
strana 6-7

Zamyslenie

Aby birmovka nebola
rozlúčkou s Cirkvou
strana 8

Zaujalo nás

Cnosti Panny Márie -
vzor pre súčasného
kresťana
strana 9-10

Zamyslenie

Keď si sa dnes ráno
zobudil
strana 11-12

Farská kronika

od 22.3. do 25.4.2017

Do nášho cirkevného
spoločenstva sa sviatosťou
krstu začlenili:

Hana Kováčová
Adela Valachová
Adam Kollár
Michal Podstavek
Adela Čierna
Emma Hallová
Hugo Hartmann

Jakub Klapal
Viktória Abrahámovičová
Bianka Hunková
Adam Staňo
Samuel Pihík

S nádejou na večný život
sme odprevadili:

Ing. Tibor Vargha, 69 r.
Mária Magušinová, 53 r.
Alžbeta Sagáčiková, 85 r.
Ľudvik Kollár, 75 r.
Anna Leváková, 69 r.
Erika Krpelanová, 69 r.
Mária Chmelinová, 84 r.

Pod'akovanie a privítanie

K 1. aprílu 2017 nás opustili dve rehoľné sestričky, sr. Pia a sr. Jánapavla. Ďakujeme im za ich obetavú službu v našej farnosti!

Nech ich Pán žehná pri ich ďalšej pastoračnej činnosti! Zároveň u nás vítame sr. Moniku. Vyprosujeme jej hojné Božie požehnanie, nech sa medzi nami cíti ako doma. Rozhovor s našou novou sestričkou Monikou si môžete prečítať v najbližšom čísle.

Liturgický kalendár

7.5. - 4. veľkonočná nedeľa - Nedeľa dobrého pastiera
14.5. - 5. veľkonočná nedeľa
21.5. - 6. veľkonočná nedeľa
25.5. - Nanebovstúpenie Pána
28.5. - 7. veľkonočná nedeľa

Evanjelium v súčasnom svete

Mohli sme vidieť, počuť i čítať, že pápež František navštívil krátko pred sviatkami Veľkej noci Miláno. Do mesta vstúpil cez sídlisko. Navštívil katedrálu, väznicu i ľudí v činžiaku. Agentúra Kathpress informovala, že pápež dokonca vstúpil do dvojizbového bytu v činžiaku na štvrtom poschodí. Na stole ležali datle, sušené ovocie a mlieko. V byte býval Maročan Mihoual, jeho žena Tardane a tri deti. Očakávali ťažko uveriteľnú návštevu - pápeža. Otec tejto moslimskej rodiny mu porozprával, aké je to byť moslimom v Taliansku. Zatiaľ, čo otec hovoril, jeho malý syn Mohamed dal pápežovi Františkovi obrázok, ktorý sám preňho namaľoval. Bol to jeho detský darček o detskom videní sveta... Toto dieťa namaľovalo basketbalové ihrisko medzi panelákmi, s mešitou a kostolom v pozadí a vedľa seba...

Tento Františkov pastoračný postup spomínaná katolícka agentúra Kathpress označila ako príkladný postup hlásania evanjelia v súčasnom svete.

A nie len to. Pápež navštívil v Miláne na sídlisku aj rodinu zosobášenú len civilne, kde pani Dorotea Falcone mala v láskavej opatere a starostlivosti svojho ťažko chorého muža... Ozaj, kto to kedy videl, aby pápež prišiel do rodiny, ako je táto a medzi ľudí, ako tí vyššie spomínaní?

Odovzdajme svoju dušu Bohu a on sa už o ďalšie postará. Robme kroky v duchu evanjelia a svet sa zmení. Veľká noc je pre nás výzvou i odkazom. Na zemi život môže byť až prekvapivo milší a večnosť je pre nás dôvodom, aby sme sa o to denne znova pokúsili.

V modlitbe
Vladimír

Pápež František medzi obyvateľmi milánskej chudobnej štvrte nazývanej "Biele domy"

Posolstvo pápeža Františka na Nedeľu Dobrého pastiera 2017

Posolstvo Svätého Otca Františka na 54. svetový deň modlitieb za duchovné povolania (Slávi sa v Nedeľu Dobrého pastiera, 7. mája 2017)

Vedení Duchom na misie

Drahí bratia a sestry,
v uplynulých rokoch sme mali možnosť zamýšľať sa nad dvoma aspektmi súvisiacimi s kresťanským povolaním: nad výzvou „vyjsť zo seba samých“, aby sme počúvli Pánov hlas, a nad významom cirkevného spoločenstva ako privilegovaného miesta, kde sa Božie povolanie rodí, živí a prejavuje.

Teraz, pri príležitosti 54. svetového dňa modlitieb za duchovné povolania, by som sa chcel pristaviť pri misionárskom rozmere kresťanského povolania. Ten, kto sa nechal pritiahnuť Božím hlasom a vydal sa nasledovať Ježiša, čoskoro hlboko v sebe spozoruje nepotlačiteľnú túžbu priniesť dobrú zvest' bratom prostredníctvom hlásania evanjelia a charitatívnej služby. Všetci kresťania sú ustanovení byť misionármi evanjelia! Učeník totiž neprijíma dar Božej lásky pre vlastnú útechu; nie je povolaný využívať ho len pre seba alebo v záujme jednej firmy. Bol jednoducho dotknutý a premenený radosťou z poznania, že Boh ho miluje a túto skúsenosť si nemôže viac nechať len pre seba: „Radosť evanjelia, ktorá naplňa život spoločenstva učeníkov, je misionárska radosť.“ (apoštolská exhortácia *Evangelii gaudium*, 21)

Misionárske poslanie teda nie je ničím, čo je ku kresťanskému životu akosi pridané, ako nejaký ornament, ale naopak, nachádza sa v samom srdci viery: dôsledkom nášho vzťahu s Pánom je to, že sme poslaní do sveta ako proroci jeho slova a svedkovia jeho lásky. Ak aj v sebe pociťujeme mnohé slabosti a niekedy sa možno cítime malomyselní, musíme zdvihnúť hlavu hore k Bohu a nedať sa rozdrviť pocitom nedostatočnosti či prepadnúť pesimizmu, ktorý

nás robí pasívnymi divákmi nudného a jednotvárneho života. Niet tu miesta pre obavy: sám Boh prichádza, aby očistil naše „nečisté pery“ a urobil nás hodnými tejto misie: „... zmizla tvoja vina a tvoj hriech je odstránený! Potom som počul hlas Pána, ktorý hovoril: „Koho mám poslať, kto nám pôjde?“ I povedal som: „Hľa, tu som, pošli mňa!“ (Iz 6,6-8).

Každý misionársky učeník počuje v srdci tento Boží hlas, ktorý ho pozýva, aby „chodil“ medzi pohanmi ako Ježiš, „dobro robil a uzdravoval všetkých“ (porov. Sk 10,38). Už som mal možnosť pripomenúť, že v sile krstu je každý kresťan „Kristoforom“, teda „tým, kto nosí Krista“ bratom (porov. Katechéza 30.1.2016). To platí zvlášť pre tých, ktorí sú povolaní k životu osobitného zasvätenia a tiež pre kňazov, ktorí veľkodušne odpovedali „Hľa, tu som, pošli mňa!“ Títo sú pozvaní, aby s novým misionárskym zápalom vyšli z posvätného chrámového opevnenia a umožnili nežnej Božej láske rozlítať sa pre dobro ľudí (porov. Homília na svätej omši svätenia krizmy, 24.3.2016). Takýchto kňazov Cirkev potrebuje: plných dôvery a radostných, pretože objavili skutočný poklad, nedočkavých ísť a radostne ho všetkým zvestovať! (porov. Mt 13,44)

V súvislosti s kresťanskými misiami zaiste vyvstáva nemálo otázok: čo to znamená byť misionárom evanjelia? Kto nám dá silu a odvahu hlásať? Aká je evanjeliová logika, ktorou sa misie inšpirujú? Na tieto otázky môžeme odpovedať rozjímaním nad tromi scénami z evanjelia: začiatok Ježišovho poslania v synagóge v Nazarete (porov. Lk 4,16-30); cesta, ktorou ako Vzkriesený ide po boku emauzských učeníkov (porov. Lk 24,13-35); a napokon podobienstvo o

zasiatom semene (porov. Mk 4,26-27).

Ježiš je pomazaný Duchom a poslaný. Byť misionárskym učeníkom znamená aktívne sa podieľať na Kristovom poslaní, ktoré sám Ježiš v nazaretskej synagóge opisuje takto: „Duch Pána je nado mnou, lebo ma pomazal, aby som hlásal evanjelium chudobným. Poslal ma oznámiť zajatým, že budú prepustení a slepým, že budú vidieť; utláčaných prepustiť na slobodu a ohlásiť Pánov milostivý rok.“ (Lk 4,18-19) To je tiež naším poslaním: byť pomazaní Duchom a ísť hlásať Božie slovo bratom a sestrám, stať sa pre nich nástrojom spásy.

Ježiš ide po našom boku. Pred otázkami, ktoré vyvstávajú v srdci človeka a výzvami, ktoré prináša realita, sa môžeme cítiť bezradní, bez dostatočnej energie a nádeje. Je tu riziko, že kresťanské misie sa budú javiť ako číra, neuskutočniteľná utópia, alebo aspoň ako niečo, čo presahuje naše sily. Ak však kontemplujeme vzkrieseného Ježiša, ktorý kráča po boku emauzských učeníkov (porov. Lk 24,13-15), naša nádej môže znovu ožiť. V tejto evanjeliovkej udalosti nachádzame skutočnú „liturgiu cesty“, ktorá predchádza liturgiu slova a lámania chleba a ktorá nám hovorí, že pri každom našom kroku je Ježiš po našom boku. Dvaja učeníci - zranení pohoršením kríža - sa vracajú domov cestou porážky: v srdci si nesú zlomenú nádej a neuskutočnený sen. Radosť evanjelia u nich nahradil smútok. Čo urobí Ježiš? Nesúdi ich, ide s nimi po tej istej ceste a namiesto vytvorenia múru otvorí cestu. Pomaly premieňa ich malomyseľnosť. Keď im hlása slovo a láme chlieb, zapalujú sa im srdcia a otvárajú oči. Rovnako ani kresťan nie je pri plnení misionárskeho záväzku sám, ale aj v námahách a nepochopeniach zakusuje, „že Ježiš s ním kráča, s ním hovorí, s ním dýcha, s ním pracuje. Cíti, že živý Ježiš je s ním uprostred misijného poslania.“ (apoštolská exhortácia *Evangelii gaudium*, 266)

S touto evanjeliovou nádejou sa otvorme tichému pôsobeniu Ducha, ktoré je základom misii. Bez vytrvalej a kontemplatívnej modlitby nemôže existovať nijaká pastorácia povolání, ani kresťanské misie. V tomto zmysle treba kresťanský život sýtiť počúvaním Božieho slova a predovšetkým pestovaním osobného vzťahu s Pánom v eucharistickej adorácii, ktorá je

privilegovaným „miestom“ stretnutia s Bohom.

Chcem vás vrelo povzbudiť k takémuto dôvernému priateľstvu s Pánom najmä preto, aby ste zhora vyprosili nové povolania ku kňazstvu a zasvätenému životu. Boží ľud potrebuje, aby ho viedli pastieri, ktorí svoj život zasvätili službe evanjeliu. Preto prosím farské spoločenstvá, združenia a početné modlitbové skupiny v Cirkvi: odolávajte pokušeniu malomyseľnosti a ďalej sa modlite k Pánovi, aby poslal robotníkov na svoju žatvu a dal nám kňazov, ktorí milujú evanjelium a sú schopní byť nablízku bratom a sestrám, a tak sa stať živým znamením milosrdnej Božej lásky.

Drahí bratia a sestry, aj dnes môžeme znovu nájsť zápal pre evanjelium a povzbudzovať mladých predovšetkým k nasledovaniu Krista. Namiesto rozšíreného pocitu apatickej viery či viery zúženej len na „povinnosti, ktoré treba

ZAÚJALO NÁS

plniť“, túžia naši mladí objaviť stále aktuálnu príťažlivosť Ježišovej osoby, nechať sa ním osloviť a vyprovokovať jeho slovami a jeho gestami a napokon vďaka nemu sniť o plnom ľudskom živote, ktorý sa s radosťou obetuje v láske.

Najsvätejšia Panna Mária, Matka nášho Spasiteľa, mala odvahu objasť tento Boží sen, vložiť svoju mladosť a svoje nadšenie do jeho rúk. Nech na jej príhovor získame rovnakú otvorenosť srdca, ochotu povedať svoje „hľa, tu som“ na Pánovo volanie a radosť vydať sa na cestu ako ona (porov. Lk 1,39), aby sme ju hlásali celému svetu.

Vo Vatikáne, František
zdroj: www.kbs.sk (krátené)

Požehnanie obnovenej krížovej cesty v Partizánskom „Bože, odpusť im, lebo nevedia, čo činia!“

Tento povzdych vyriekol asi ne jeden z nás, keď sa dozvedel smutnú správu o vandalmi poškodenej krížovej ceste. 4. apríla 2017, pravdepodobne skupina ľudí povytŕhala 5 krížov a spolu so 4 obrazmi ich neskôr na jednom mieste podpálila. Keďže sa to stalo pred Veľkou nocou, táto správa bola o to bolestnejšia. Spoločne však pán dekan Vladimír Farkaš, mnohí dobrovoľníci, Združenie kresťanských seniorov, TSM a mesto Partizánske zabezpečili obnovu krížovej cesty, aby už o pár dní nato mohla slúžiť a tešiť širokú veriacu i občiansku verejnosť. Na Kvetnú nedeľu náš pán kaplán Jozef Mikula za účasti veriacich túto obnovenú krížovú cestu posvätil.

Zo srdca sa pripájam k slovám pána Stanislava Husára, ktorý sa pre televíziu vyjadril na adresu vandalov: „Keď Pán Ježiš umieral,

mnoho ľudí sa obrátilo a verím, aj im to prajem, aby aj oni sa obrátili.“

Krížová cesta Povýšenia sv. kríža je dielom Združenia kresťanských seniorov, dobrovoľníkov mesta a detí 14 škôl v okrese, teda rovnakého počtu ako je zastavení. Hlavným iniciátorom diela, ktoré vzniklo v roku 2013, je p. Jozef Petrík.

Pre nás veriacich má veľký duchovný význam a je posvätným miestom, kde v lone prírody môžeme zopnúť ruky k úpenlivej modlitbe k Bohu. Je to miesto načerpania fyzických a duchovných síl v tejto uponáhľanej dobe. Nech dobrotivý Boh odmení a požehná všetkých, ktorí sa pričínili o zrod ako aj o obnovu našej krížovej cesty v Partizánskom.

Boris

TÝKA SA NÁS

TÝKA SA NÁS

Kalvária v Partizánskom

Nad naším mestom sa objavila
nová, vzácna, svätá kalvária.
Kalvária, ktorú mesto ešte nemalo,
nám pár pracovitých rúk zbudovalo.

Vítaná novinka v našom meste,
ktorá nám tu chýbala ešte.

Chodníčkom lesným sa k nej vystupuje,
štrnásť zastavení sa postupne navštevuje.

Partizánčania spokojní môžu byť,
majú nové miesto, kde sa môžu pomodliť.

Miestom, ktoré bolo pre ňu objavené,
naše mesto je tak o veľa obohatené.

Navštevovať ju môžu veriaci aj neveriaci,
tak si tu načerpať duchovných síl po práci.

Milan Veľšic

Aby birmovka nebola rozlúčkou s Cirkvou

V našej farnosti v máji bude vyslúžená sviatosť birmovania. Je to sviatosť kresťanskej dospelosti a zrelosti. Budú naši birmovanci skutočne zrelí, aby rástli vo vzťahu s Kristom aj po sviatosti birmovania?

Zaiste poznáte ten vtip o kňazovi, ktorý sa sťažoval na netopiere. Nech robil čokoľvek, z kostola ich nemohol vyhnať. Kolega z vedľajšej farnosti mu poradil - ja som ich pobirmoval a viac sa v kostole neukázali.

Žiaľ, sviatosť birmovania je skutočne neraz pre mladých ľudí posledný dôvod na spojenie s Cirkvou. Mnohí z nich ju prijímú len preto, že si to želajú rodičia, alebo preto, že sa nechcú vymykať zvyklostiam. Na druhej strane veľká skupina mladých sa na túto sviatosť teší a chápe ju ako príležitosť na získanie darov Ducha Svätého, na prehĺbenie svojej viery a krok k vlastnému dozrievaniu. „Prijať sviatosť birmovania pre mňa znamenalo veľmi veľa. Tešila som sa, ale samozrejme som sa aj veľmi bála, pretože som mala aj nejakú úlohu. Keď mi biskup udelil túto sviatosť, moja tréma sa úplne stratila a bol to úžasný pocit. Konečne som sa cítila slobodná, už som nebola otrokom strachu. Teraz sa snažím objavovať a žiť dary, ktoré mi (azda) boli zverené,“ hovorí 15-ročná Terezka z Bánoviec nad Bebravou, ktorá sviatosť birmovania prijala pred pár týždňami.

Vďaka tomu, že sa vek na prijatie sviatosti birmovania zvýšil a prijímajú ju zväčša stredoškóľáci, je to práve vynikajúci dôvod na to, aby mladí lepšie spoznali Cirkev a objavili jej bohatstvo. Dodnes si pamätám na rok v našej farnosti, keď sa prvý raz začala intenzívnejšia príprava na sviatosť birmovania v menších skupinkách, vedených animátormi. Pre mnohých birmovancov to bolo natoľko zaujímavé, že

na stretká chodili aj po birmovke a jedno či dve spoločenstvá fungovali ešte niekoľko rokov. „Hoci som prijala sviatosť birmovania už pred pár rokmi, stále mám na tento deň milé spomienky. Niektoré veci mi počas ročnej prípravy neboli celkom jasné, no v deň birmovania sa mi akosi vyjasnili. Verím, že to bolo aj vďaka pôsobeniu Ducha Svätého, inak si to vysvetliť neviem. Každopádne od prijatia sviatosti je môj kresťanský život iný, živší a najmä skutočnejší. Cítim väčšiu zodpovednosť. No som za ňu vďačná, pretože čo som sama získala, môžem ďalej odovzdávať v spoločenstve,“ delí sa o svoju skúsenosť 18-ročná Katarína z Nitry.

Túžba prihovoriť sa mladým a ukázať im bohatstvo sviatosti kresťanskej zrelosti viedla nitrianskeho biskupa Viliama Judáka k tomu, aby pre mladých, s ktorými sa pravidelne stretáva práve pri sviatosti birmovania, napísal knihu s názvom Dobrodružstvo s Duchom Svätým, s podtitulom Putovanie k sviatosti birmovania a moja cesta po nej (Spolok svätého Vojtecha, Trnava 2016). Mladým ľuďom, ktorí v citlivom veku dozrievania úprimne hľadajú svoje miesto v živote, ponúka zamyslenia, ako lepšie spoznať svoju vieru, seba samého, ale aj ako objaviť skutočný význam prijatia sviatosti birmovania. Publikáciu sprevádzajú pútavé farebné ilustrácie či príťažlivé meditatívne texty zamerané na to, čo prežívajú mladí ľudia. Praktickou pomôckou je podrobný opis priebehu sviatosti birmovania či vysvetlenie jej hlavných symbolov. Knižka sa môže stať nielen pekným darčekom na birmovku, ale tiež pomôckou v príprave na tento deň.

Martina Grochálová, SSV

Cnosti Panny Márie - vzor pre súčasného kresťana

Skôr, než budeme hovoriť o cnostiach Matky Božej, definujme si, čo je cnosť. Podľa sv. Tomáša Akvinského je cnosť dobrá vlastnosť, dobrá dispozícia alebo pevný stav duše (habitus), skrze ktorú správne žijeme. Cnosť je tiež trvalý alebo stály návyk konať dobré skutky. Cnostným človekom je teda ten, kto sa navykol stále konať dobré skutky a chrániť sa zlých skutkov. Príklad zo života: Ak sa niekto túži stať dobrým majstrom v hudbe alebo v športe, musí ustavične cvičiť. Aby sa niekto stal cnostným kresťanom, musí sa v spolupráci s Božou milosťou ustavične cvičiť v konaní dobrých skutkov.

Napríklad v kresťanskom živote sa cvičením môžeme naučiť pravdivo hovoriť, kázať, pekne spievať, zapierať sa a pracovať na česť a slávu Božiu pre seba i pre iných. Cvičenie v cnostnom konaní nám pomáha bojovať proti hriechu a napredovať vo svätosti života.

Sväté písmo hovorí: „Cvič sa v nábožnosti! Lebo telesné cvičenie málo osoží, ale nábožnosť je užitočná na všetko a má prisľúbenie pre terajší aj budúci život.“ (1 Tim 4,8) Zaiste sa už od začiatku tohto cvičenia predpokladá pomoc a milosť Božia, lebo nikto sa nestane svätým svojou vlastnou silou. Jediný svätý a spravodlivý je náš Pán a Boh, Ježiš Kristus. Avšak svätým krstom, vierou v Ježiša Krista a Jeho nasledovaním preniká do človeka milosť Ducha Svätého, a v spolupráci s ňou sa človek potom v obmedzenej miere taktiež stáva svätým a spravodlivým.

V staršom katechizme sa uvádza takéto delenie cností:

1. Božské cnosti (viera, nádej, láska)
2. mravné cnosti (opatrnosť, spravodlivosť, miernosť, zmužilosť). Z týchto štyroch cností vyrastajú všetky ostatné mravné cnosti, ako: pokora,

štedrosť, čistota, priazeň, zdržanlivosť, dobromyseľnosť, či horlivosť v dobrom.

Najžiarivejším príkladom z ľudí v raste cnostného života je prečistá Panna Mária, kráľovná svätých a naša orodovnica. Sväté písmo ju nazýva milosti plnou (Lk 1,28) a Duch Svätý o nej povedal: „Celá si krásna, priateľka moja, a škvrny na tebe niet.“ (Prís 4,7) Sv. Ambróz hovorí, že *„život Panny Márie môže byť pre všetkých ľudí vzorom, lebo ona bola pannou telom i srdcom: pokorná, skromná a opatrná v reči, rozumná a rozvážna vo všetkom, čo konala, plná túžby, aby sa zaľúbila viac Bohu, ako ľuďom.“* Istý svätý ju zasa takto krásne oslovuje: *„Panna najchváľhodnejšia, v tebe sú zosobnené všetky krásy a cnosti; v tebe je čistota anjelov, trpezlivosť mučeníkov, zdržanlivosť vyznávačov, nevinnosť a pokora panien, skrátka, ty si obdržala korunu všetkých cností.“* Prečo však Matka Božia žiari všetkými cnosťami? Pán Boh predvídajúc, že Panna Mária bude vernejšie spolupracovať s Božou milosťou ako ktokoľvek iný, ozdobil ju všetkými cnosťami, jednak na svoju slávu, lebo svet je stvorený ku cti a k sláve Božej; a jednak tiež preto, že chcel, aby sme vidiac krásu Božej Rodičky, boli k nej vedení a nasledovali jej cnosti. Svätý Hieronym nás napomína, že ak chceme milovať prečistú Bohorodičku, máme nasledovať jej cnosti, lebo to je najmilšia služba, akú jej môžeme preukázať. Mária nás sama k tomu pobáda v Knihe Prísloví: „A teraz počúvajte ma, synovia: blahoslavení sú tí, čo cesty moje varujú.“ (Prís 8,32)

Mýli sa ten, kto sa domnieva, že láska k Panne Márii záleží len na odriekaní niektorých modlitieb, a že je vedľajšou vecou, či niekto žije cnostne alebo hriechne. Svätý Alfonz z Liguori uvádza príklad, ktorý

nám to objasní.

V istom meste bol vojak, ktorý sa rád modlieval k Matke Božej a k jej úcte odriekaval litánie, ruženec, atď. Raz sa mu zjavila Panna Mária, držiac v ruke nádobu s krásnym ovocím, ktoré podávala vojakovi. Ale tá nádoba bola tak odporne špinavá, že vojak, i keď bol veľmi hladný, nechcel ovocie prijať. „*Hľaď,*“ povedala mu Panna Mária, „*práve tak sa chováš ty ku mne; podávaš mi najkrajšie ovocie, t.j. modlitby, ale nádoba, z ktorej tie modlitby vychádzajú, t.j. tvoje srdce, je tak nečisté, že*

ich nemôžem prijať.“

Teda ak chceme naozaj milovať Máriu, Božiu Matku, ktorú nám Kristus zveril pod krížom za našu matku (Jn 19,27) a tiež, aby nám v živote žehnala, chránila nás pred zlým a udeľovala nám všetko dobré, nasledujme jej cnosti!

(Táto séria cností Panny Márie je preložená a upravená zo spisu *Měsíc Máj*, 31 promluva k úcte Panny Márie s příklady od F. Šebestíka z roku 1930 v Prahe.)

prevzaté z internetu

Druhá májová nedeľa už tradične patrí **všetkým mamám**. Tento rok si Deň matiek pripomenieme v **nedeľu 14. mája**.

Byť mamou, či už fyzickou, alebo duchovnou, **je najkrajšie povolanie v živote každej ženy**. Matka a otec, ktorí privítajú na svete nový život, tým spolupracujú s Bohom na veľkom diele stvorenia. Toto poslanie je krásne a náročné zároveň.

Deň matiek je špeciálny čas povedať našim mamám, ako ich máme radi, čo pre nás znamenajú a vyjadriť im našu vďačnosť za všetko, čo pre nás urobili!

Ďakujeme všetkým mamám za ich lásku a obetavosť a na príhovor našej Nebeskej Mamy im vyprosujeme, aby boli vždy naplnené dobrom, radosťou, nádejou, a aby vždy prinášali život, fyzický aj duchovný!

ZAÚJALO NÁS

Plachá modlitba za mamkino srdce

Keby som videla
i v najskrytejšom sničku,
kde na zemi je toľko dobrých slov,
zložila by som z nich modlitbu za mamičku.
Veď ona sama je už modlitbou.

Jej pohladenie,
jej úsmev i jej vráska
sú ako modlitba, čo do nej vložil Boh.
Mama je láska.
Lebo aj Boh je láska.
Pusto by sa nám žilo bez tých dvoch.

„Kde som ju videl, odkiaľ sme si známi?“
usmial sa Stvoriteľ,
keď stvoril srdce mamy.
A vedel dobre, že nemôže byť iná.
Pretože raz aj On
jej zveril svojho Syna.

Milan Rúfus

Ked' si sa dnes ráno zobudil

Krásny hypotetický list Boha duši dnešného človeka... Počúvaj, čo možno aj tebe dnes Boh chcel povedať...

Ked' si sa dnes ráno zobudil, všimol som si ťa a dúfal som, že mi povieš aspoň vetu, alebo pár slov, prosiac o môj názor alebo ďakujúc za to, čo sa stalo včera. Všimol som si však, že si bol veľmi zamestnaný hľadaním toho, čo si oblečieš do práce. Bol som trpezlivý, keď si utekal z domu, obliekajúc sa, no ani na chvíľu si sa nezastavil, aby si sa zaradoval, že som ti znova daroval život.

Kvôli tebe som znova dovolil, aby sa zrodil nový deň. Len preto, aby som ťa potešil a naplnil radosťou z krásy som zapálil nebo neopakovateľným východom slnka a vymaľoval ho farbami, aké ani najlepší maliar nenamieša. Vzduch okolo teba som naplnil sladkým spevom vtákov, aby som ti povedal, ako veľmi ťa milujem. No ty si si nič z toho ani len nevšimol a prázdny a ochudobnený

o toľkú krásu len pre teba pripravenú si sa bezhlavo rútil ulicami svojho mesta ponorený do pochmúrnych myšlienok o svojej práci. Nie je mi ľúto toho všetkého, čo som pre teba urobil, je mi ľúto, že si si tým všetkým neskráľil svoju dušu ty sám, neposilnil ju. Tú silu budeš potrebovať. Ja, Boh, to viem, preto som s najlaskavejšou starostlivosťou všetku obživu pre tvoju dušu pripravil. Nevadí, bolí ma však už teraz tvoja bolesť a tvoja prázdnota, ktorú by si nemusel cez deň prežívať, keby si sa iba na pár minút zastavil a pozdvihol zrak ku mne...

Pozoroval som ťa, keď si pracoval... Tak zúfalo si behal sem a tam, tak stratený si bol medzi tým množstvom ľudí, ktorí ťa obklopovali, ktorí sa z teba smiali, ktorí tebou opovrhovali, ktorí ťa posudzovali a odmietali, ktorí si ťa za celý deň ani len nevšimli a ty si sa im tak veľmi vtláčal do pozornosti, pretože si ich chcel neskôr využiť na postup k lepšie platenému miestu. Ja som ťa požehnával na každom kroku, no ty si moje požehnanie často nechal ležať na zemi. Nevstúpilo do tvojho srdca, lebo si ho mal

ZAMYSLENIE

pre mňa zatvorené. Nebolela ma tvoja ignorancia, bolel ma tvoj smútok, keď si sa pri prestávke na cigaretu a kávu obhliadol a zistil, že nikto o teba nestojí, že síce máš okolo seba toľko ľudí, ale si v tom množstve sám. Trápilo ma tvoje zúfalstvo a tvoje čierne myšlienky, ktoré som sa snažil rozohnať slovami jedného tvojho spolupracovníka. Poslal som ho za tebou, aby ťa zastavil. Áno, bol to ten nevýrazný, pre teba neperspektívny človek, ktorého jednoduchosť nemôžeš vystáť. On, moje milované dieťa, ma však počúva. Ty si ho

však odmietol hneď pri prvom slove svojím: „Neotravuj!“ A tak som zostal stáť pred tebou s náručím pokoja, posily, radosti, múdrosti a lásky, ktorými som chcel až po vrch naplniť tvoju dušu. Prešiel si okolo mňa bez najmenšieho kúska záujmu... Nie kvôli mne, ale kvôli tebe ma to veľmi zabolelo... Ach, moje milované dieťa, čo mám urobiť, aby si si ma všimol, aby si sa zastavil a nerútil sa do úplného sebazničenia? Koniec koncov, je to tvoje rozhodnutie. Môžem ťa nechať tak, veď sa rozhoduješ sám. Ale ja ťa milujem. Rozumieš mi? MILUJEM! A jednoducho inak nemôžem, iba milovať a robiť všetko pre to, aby som ťa z tohoto kolotoča smrti vytrhol. Nie kvôli sebe, ale kvôli tebe, môj milovaný...

Čakal som ťa trpezlivo celý deň. Dúfal som, že aspoň po všetkej tej práci si ma doma všimneš. Pri tvojom návrate som videl tvoju únavu, preto som ťa chcel okúpať, lebo voda, ale aj jej šum, keď prší, odnáša stres. Keď som však pre teba pustil z nebies dážď, rozzúrili si sa a urazili si moje meno. Viem, chcel si vyjsť s kamarátmi von. A oni ťa nechali v tom, že nikam sa nejde a odišli sa zabávať sami bez teba. Snažil som sa to pred tebou ukryť, aby ťa to úplne nezničilo, no zajtra sa jeden z nich preriekne a ty sa všetko dozvieš. Zistíš, že ani tí, o ktorých si si myslel, že sú priateľmi, nimi vôbec nie sú. Aby si mal silu vydržať to, poslal som ti nádherný západ slnka - taký, aký sa už nikdy nebude opakovať, aby ťa naplnil silou, aby ti pripomenul, že na tejto zemi si len krátku chvíľu a si stvorený pre večný život v šťastí, neustále sa zväčšujúcom a rastúcom šťastí z lásky, ktorou ťa budem zahŕňať spolu s tvojimi skutočnými priateľmi. Ty si si však zapol telku a nádherné divadlo farieb západu slnka si stratil. Namiesto toho si sa naplňa odpadkami zo seriálov, filmov a relácií, ktoré z teba vytiahli posledné zvyšky mojej lásky, dobroty a ľudskosti. Až do

nemoty a do úplnej únavy si sedel pred tou skriňou, a na mňa si znovu zabudol a nevenoval si mi ani slovo, ani jeden pohľad... Snažil som sa ťa znova naplniť svojimi milosťami, ale márne...

Všimol som si tvoju únavu, ako tvoja duša túži po tichu, a tak som zatemnil nebo a zapálil sviečku. Bolo to naozaj krásne, ale teba to nezaujímalo. Bol si úplne zničený. Poprial si dobrú noc celej rodine, spadol si na posteľ a v momente si zaspal. Moje slzy sa miešali so slzami dažďa, ktorý som opäť zoslal na krajinu, aby vyčistil všetko, čo ľudia svojím konaním zašpinili... Očistilo sa však len to, čo sa môjmu dažďu otvorilo.

Sprevádzal som tvoje sny hudbou a spevom nočných vtákov, hoci si si to nemohol všimnúť, urobil som to pre teba, pretože ťa milujem. Vieš, milujúci robí aj mnoho takých vecí, ktoré si druhý nemôže všimnúť. Robí ich len tak, z lásky... Chcem, aby si vedel, že napriek všetkému, čo robíš, napriek všetkému, čo neurobíš, ja som stále tu - blízko teba. A zostanem verný svojej láske až do konca, lebo inak nemôžem. Som LÁSKA a teba, moje jedinečné a neopakovateľné dieťa, milujem...

Mám viac trpezlivosti, ako si môžeš predstaviť. MÁM ŤA RÁD a každý deň čakám na tvoju modlitbu... na tvoj rozhovor so mnou...

Dobre, opäť si sa zobudil a znova som tu s mojou láskou a čakám na teba, veriac, že dnes ma predsa len v tom behu dní uvidíš a pocítiš, ako veľmi mi na tebe záleží.

Pekný deň...

Tvoj otec BOH.

prevzaté z internetu

Zázrak Svätej hostie v Moncada

Španielsko 1392

Bola Svätá noc. Hodiny na veži odbili jedenástu hodinu. Chvíľu nato vysielali zvony prvé melodické znamenie. Studený vietor roznášal pozvanie na polnočnú svätú noc do ulíc obce Moncada, cez ryžové polia a pomarančové sady až k mestu Valencia. Napriek zimnej noci vychádzali bohatí z kaštieľov, chudobní zo svojich chalúp a náhlili sa ku kostolu. Nič ich nemohlo zadržať. Veď bola Svätá noc a každý sa chcel zúčastať polnočnej omše.

Aj malé deti presadili svoju vôľu, dobre zababušené odchádzali so svojimi rodičmi. Veď túžili vidieť Ježiška, Máriu i Jozefa, anjelov, jasličky i pastierov. Už sa nevedeli dočkať skorého odchodu. Ich živé, čierne očká sa nevedeli nasýtiť pohľadom na pastierov, na pekne vyzdobené jasličky umiestnené pri bočnom oltári. Zrazu malé dievčatko drglo matku a tíško sa spýtalo: „Jasličky sú prázdne. Kde je Jezuliatko?“

„Po modlitbe Anjel Pána ho pán farár položí do jasličiek. Musíš trochu vyčkať a byť pekne ticho!“

V sakristii si kňaz obliekal posvätné

rúcho a zamyslene sa zahľadel na kríž visiaci na stene. Na pánu farárovi nebolo vidieť také vianočné nadšenie ako u detí, ktoré netrpezlivo sedeli v prvých laviciach.

Bol to šľachetný a svedomitý kňaz, ale niekedy až veľmi úzkostlivý. Zlý duch na neho neustále útočil, nedal mu pokoja,

chcel využiť jeho jemnosť a urobiť ho neistým pri posvätnom povolaní. Trápili ho pochybnosti, či jeho kňazská vysviacka je platná, pretože bol vysvätený v čase, keď Cirkev žila v ťažkých, komplikovaných pomeroch a dokonca na Petrovom stolci boli dvaja pápeži. Dobrý kňaz veľmi mnoho trpel. Prosil Pána Boha o milosrdenstvo, aby ho zbavil pochybností, dokonca sa

odhodlal aj k pohovoru so svojim biskupom a keď to bude potrebné, mienil ho poprosiť, aby ho vysvätil znova. Takto by sa raz navždy zbavil pochybností.

Keď odbili hodiny na veži dvanásť, vkročil pán farár do slávnostne vyzdobeného kostola. Svätá omša sa začala. Kňaz sa ponížene modlí: „Pane, zmiluj sa! Kriste, zmiluj sa! Pane, zmiluj sa!“ Potom

ZO ŽIVOTA SVÄTÝCH

zaintonoval potešujúce vianočné slová: Gloria in excelsis Deo - Sláva Bohu na výsostiach a na zemi pokoj ľuďom dobrej vôle... Pritom potichu prosil Vykupiteľa, aby sa nad ním zmlouval a jeho úzkostlivej duši poskytol vytúžený pokoj.

Svätá omša pokračovala. Pri „Sanctus“ sa zhromaždilo pri oltári nesmierne množstvo anjelov, aby posluhovali svojmu Pánovi. S veľkou úctou vyriekol potom kňaz slová premenenia a vysoko zdvihol svätú hostiu. V kostole nastalo zbožné ticho. Všetci pokľakli a ich zraky i srdcia vzdávali úctu Spasiteľovi. Zrazu sa ozval detský hlások: „Mama, aké krásne dieťa. Pozri hore, mama!“ Matka okrem bielej hostie nevidela nič iné. Bolo jej nepríjemné, že dieťa tak nahlas prehovorilo, preto sa pokúšala malú Inéz umlčať. Dieťa poslúchlo a mlčalo, no jeho tvár žiarila radosťou a ani na okamih nespustilo oči z krásneho dieťaťa, ktoré sa mu však po svätom prijímaní stratilo. Živé čierne očká malej Inéz hľadali dieťaťko po celom oltári. Tichučko chcela svojej matke povedať, čo videla, ale matka ju hneď umlčala. „Buď ticho! Hneď po svätej omši položí kňaz Jezuliatko do jasličiek, potom ho uvidíš.“ Duchovný skutočne niesol malú sošku Jezuliatka slávnostne k bočnému oltáru. Položil Jezuliatko do jasličiek, pričom ľudia spievali: „Tichá noc, svätá noc.“ Medzitým, čo ľudia spievali, obrátilo sa dieťa k matke: „Mami, to nie je živý Ježiško, ktorého som predtým videla na oltári.“ Matka kývla hlavou. Aké čudné nápady má dnes moja dcérka. Inokedy bola v kostole tak ticho a dnes? „Modli sa, dieťa, a buď konečne ticho!“ Inéz zopla rúčky a modlila sa, lebo sa práve začala druhá svätá omša.

Po slovách premenenia zdvihlo dievčatko prst a ukazovalo na oltár: „Pozri sa, mami, v rukách kňaza je zase malý Ježiško. Ó, aký je krásny! Pohybuje sa a

usmieva na mňa. Mami, nevidíš?“

V skutočnosti prežívala Inéz už druhý raz ten istý zázrak. Aj pri tretej svätej omši sa jej dostalo tej istej milosti. Viacerí veriaci sa čudovali malému dievčatku a po svätej omši ho zaplavili mnohými otázkami. Inéz s radosťou rozprávala, ako malý Ježiško vyzeral, ako sa na ňu díval a ako žehnal prítomných ľudí.

Táto správa sa čoskoro rozšírila po celej dedine. Dopečul sa o nej aj kňaz, ktorý nechal Inéz zavolať. Dieťa odpovedalo jednoducho a stručne a ani pri krížových otázkach sa nedalo zmiatať. Z jeho čiernych nevinných očí žiarila pravda. Teraz poznal kňaz v celej udalosti zásah Boží. Urobil si tento záver: „Zdá sa, že moja vysviacka je predsa platná!“ Nebol si však celkom istý, preto podrobil dieťa ešte jednej skúške. Po niekoľkých dňoch prišla ako obvyčajne do kostola na svätú omšu. Kňaz vzal tri rovnaké hostie a položil ich na oltár. Pri premenení konsekroval kňaz iba dve z nich, tretiu položil nabok. Pri svätom prijímaní jednu ako zvyčajne prijal sám. Potom zavolať malú Inéz na stupeň oltára a ukazujúc na dve hostie, sa jej pýtal: „Aj teraz vidíš Ježiška?“ Dievčatko ukázalo prstom na konsekrovanú hostiu a radostne zvolalo: „Ó, áno! V tejto hostii vidím malého Ježiška, ale v druhej nie. Ó, aký je krásny!“

Kňaz bol šťastný. So slzami v očiach kľakol k oltáru a ďakoval Božskému dieťaťu z celého srdca za tento milý zázrak, ktorý ho konečne oslobodil od pochybností.

Inéz neskôr ako dospelé dievča vstúpila do kláštora. Žila sväto a v prísnom pokaní dovtedy, kým ju malý Ježiško nezavolať do večnej vianočnej radosti.

prameň: La beata Inés de Moncada
spracoval Peter A.

Motýlik a hviezda

Malý nočný motýlik nežného ducha sa raz zamiloval do hviezdy. Pochválil sa tým matke a matka mu poradila, aby sa radšej zamiloval do tienidla na lampe.

„Hviezdam sa dvoriť nedá,“ vysvetľovala mu, „ale za lampami lietať môžeš.“

„Aspoň na niečom pristaneš,“ povedal otec.

„Keď budeš lietať za hviezdami, nikde nezakotvíš.“

Motýlik si nedal povedať ani od otca, ani od matky. Každý večer po západe slnka, keď vychádzali hviezdy, vydal sa na let za jednou z nich a každé ráno na svitaní sa vracal celkom vyčerpaný od hroznej a pochybnej námahy.

Raz si ho otec zavolať a povedal mu: „Celé mesiace, chlapče môj, si si ani len nepopálil krídla a bojím sa, že si ich nespáliš nikdy. Všetci tvoji bratia si ich poriadne oškvrkli, keď poletovali okolo pouličných lúč a všetky tvoje sestry sa riadne popálili na stolových lampách. Len vpred, daj sa do toho, choď sa pekne popáliť. Silný a mohutný motýl ako si ty, a nemať ani jazvičku!“

Motýlik opustil rodičovský dom, ale nešiel obletovať pouličné lampy ani lampy v dome.

Začato pokračoval vo svojich pokusoch dostať sa k hviezde, ktorá bola vzdialená tisíce svetelných rokov. Myslel si, že uviazla medzi najvyššími konármi bresta.

Skúšať to, noc čo noc skúšať letieť za hviezdou, mu robilo takú radosť, že sa dožil vysokého veku. Rodičia, bratia a sestry pomreli. Všetci zhoreli veľmi mladí.

Hviezda nádeje je rozoznávaci znak. Každý deň by si mal prosiť o vieru odhodlať sa na nemožné. Kto túži pracovať s Kristom a ako dôsledok pretvárať svet, bude vždy odmietat' vopred stanovené zákony a príkazy. Bude neposlušný, keď druhí budú poslúchať, vykoná rozkaz, keď ho druhí budú považovať za nezmyselný. Svet sa mu bude javiť ako väzenie, keď druhí budú hovoriť o slobode a bude priezračný v očiach svojej viery, keď druhí budú zúfalí, že sa cítia ako väzni. Robiť nemožné veci je realizmus tých, ktorí poznajú hlas svojho Pána.

Ak je nejaká hviezda na nebi tvojho života, nestrácaj čas pálením krídel na lampe.

Bruno Ferrero

ZAÚJALO NÁS

Modlitba za Slovensko

Viem jedno hniezdo. Rád ho mám.

V ňom ako v Božej sieti je
mnoho otcov, mnoho mám
a mnoho, mnoho detí.

To hniezdo uvil Stvoriteľ.

A sám aj určil komu,
koho tam pozve prebývať
do človečieho domu,
kto si bude smieť odomknúť
i zamknúť jeho bránu,
kto pluhom krájať ako chlieb
zem, Bohom darovanú.

Viem jedno hniezdo, rád ho mám.

Hreje ma dňom i nocou,
vystlané mäkkou vravou mám
a mozolami otcov.

Môj dobrý Bože, zhladni naň.

Stráž nám ho neustále.

Ach, aspoň Ty ho, Veľký, chráň,
keď si ho stvoril malé.

Milan Rúfus

Pútnik Božieho milosrdenstva

XV. ročník

číslo 5/2017

   ZDRUŽENIE KRESŤANSKÝCH SENIOROV PARTIZÁNSKE
ZŠ s MŠ VEĽKÁ OKRUŽNÁ PARTIZÁNSKE
MESTO PARTIZÁNSKE

3. ROČNÍK

BEŽECKÉ PRETEKY

REKREAČNÝCH AJ REGISTROVANÝCH BEŽCOV

3. JÚN 2017

areál ZŠ s MŠ Veľká okružná Partizánske

KATEGÓRIE a TRATE
juniori / juniorky - do 18 rokov - 4 km
muži / ženy 18-60 rokov - 4 km, 10 km
muži / ženy nad 60 rokov - 4 km, 10 km

PREZENTÁCIA PRETEKÁROV 8.00 - 9.15 h
HROMADNÝ ŠTART 9.30 h

ŠTARTOVNÉ juniori/kg 1 €, muži/ženy 2 €

INFORMÁCIE
Stanislav Husár - 0918 1147 999
Jozef Kollár - 0902 622 164
www.partizanske.info

Vydáva: Rímskokatolícky farský úrad v Partizánskom. Adresa: Rímskokatolícky farský úrad, Nám. SNP 949/20, 958 01 Partizánske, tel.: 038/749 2033, Internet: partizanske.fara.sk, e-mail: pe.mesto@fara.sk
Šéfredaktor: Klaudia Zábojníková. Redaktori: P. Andacký, M. Turek, B. Laurinec, R. Račáková, M. Lištiak.
Grafické spracovanie: R. Dobrotka. Jazyková úprava: J. Znášiková. Cirkevný cenzor: Mons. Vladimír Farkaš.
Redakčná rada ďakuje všetkým, ktorí sa na vydaní časopisu podieľali. Príspevky do časopisu môžete dať do schránky, priniesť osobne na farský úrad vždy do 14. dňa v mesiaci alebo poslať na e-mail: pe.mesto@fara.sk.
Redakcia si vyhradzuje právo výberu článkov. Nevyžiadané príspevky nevraciam.

Tlač: ExpresPrint s.r.o., Partizánske. Tlač registrovaná Okresným úradom v Partizánskom č. 2002/00153.
Cirkevné schválenie: Biskupský úrad v Banskej Bystrici č. 50/99.